

[Økonomi- og budgetministeren.]

fuldt omfang, men kun 1/3 af det, og det skal i løbet af de 3 år indregnes i det budgetteringsgrundlag, kommunerne har. Man bliver derved i den faktiske skatteudskrivning efterfølgende nødt til at tage hensyn til, om man har undervurderet på et tidligere tidspunkt eller ikke. Jeg tror, der herigennem vil være en effektiv opfordring til kommunerne om ikke at undervurdere beskatningsgrundlaget. Så skulle vi efterhånden også her kunne komme over på en mere realistisk budgetlægning.

Hr. Hans Kjær spurgte først, hvorledes skønnet var over kasseoverskuddet. Nu er jeg ikke helt klar over, om det er kasseoverskuddet for indeværende finansår eller kasseoverskuddet for næste finansår, men for en sikkerheds skyld skal jeg nævne begge.

For indeværende finansår er skønnet pr. november 1.050 mill. kr., men som hr. Hans Kjær ved, regner vi desværre ikke med, at vi kan undgå at bruge bevillingsreserven praktisk taget fuldt ud. Mens vi i det oprindelige spareforslag for 1972-73 havde regnet med, at vi kunne holde bevillingsreserven nede på 100 mill. kr., må vi nu regne med, at den bliver de i finansloven optagne 150 mill. kr. Hr. Hans Kjær ved også, at forskellen for halvdelen vedkommende skyldes, at vi har måttet foretage den opbygning af EF-administrationen herhjemme, som det bekræftende ja den 2. oktober nødvendiggjorde.

For finanslovsforslaget, som foreligger her, er der ikke noget nyt skøn på nuværende tidspunkt, men jeg skal vende tilbage til betragtninger, der måske kan påvirke skønnet, på et lidt senere tidspunkt i mit svar.

Hr. Hans Kjær og andre talte om udgifts-eksplosionen, der prægede det nuværende finanslovsforslag. Jeg har da også i min fremsættelsestale understreget, at det er med betænkelighed, vi ser, at udgiftsstigningerne er så store, og at det er beklageligt, at vi ikke har haft held med bestræbelser på at gennemføre større besparelser i finanslovsforslaget end dem, der rent faktisk er sket, og som er mindre end målsætningen, der ikke var 2 milliarder for 1973-74, men ca. 1,4 milliarder for 1973-74, stigende gennem de efterfølgende budgetoverslagsår.

Men når jeg har sagt det, vil jeg gerne tilføje, at man dog bør være opmærksom på,

som hr. Lysholt Hansen sagde, at udviklingstendensen fra de foregående år er brudt. Det er dog det, der er det afgørende. De tre partier, som her stærkest var kritiske, og deres presse, som har talt om chokbehandling og jeg ved ikke hvad, har ansvaret for den finanspolitik, der blev ført de 4 forudgående år.

Lad mig understrege, at fra 1968-69 til 1971-72 var den gennemsnitlige udgiftsstigning 14 pct., når man tager hensyn til pris- og lønstigninger. I indeværende finanslovsforslag er stigningen 11 pct. i forhold til 1972-73. Det er en nedadgående tendens, som burde glæde i stedet for at give anledning til meget kritiske bemærkninger. Ser man bort fra pris- og lønstigningerne og ser på de reelle udgiftsstigninger regnet efter uforandret prisniveau, var disse i den periode, jeg først nævnte, hvor vi havde VKR-regeringen, 6-7 pct. om året, medens de i finanslovsforslaget i forhold til 1972-73 bliver knap 4 pct. Også det mener jeg er en ganske glædelig udvikling.

Altså i stedet for at komme med en, jeg havde nær sagt ensidig kritik burde man erkende, at udviklingstendensen fra den tidligere regering er brudt under den nuværende regering. Selv om vi ikke er tilfredse med resultaterne og gerne ser, at vi kan komme videre, tjener det ikke noget formål med et sortmaleri over for befolkningen, som ikke er i overensstemmelse med virkeligheden.

Jeg vil derfor gerne også belyse det andet spørgsmål, der hænger sammen hermed, nemlig hvorledes skattetrykket er vokset i Danmark. Man får nærmest indtrykket af, at det er den socialdemokratiske mindretalsregering, der har ansvaret for denne stigning i skattetrykket. Lad mig nævne nogle tal, der beviser, hvad sandheden er, og her gøre det op i kalenderår, fordi det sammenlignes med nationalindkomsten. I det sidste år, hvor den tidligere socialdemokratiske regering havde ansvaret, 1967, udgjorde den samlede beskatning i forhold til nationalproduktet 37½ pct. I 1971 — det sidste år for hvilket VKR-regeringen havde ansvaret — var procenten 48½. Det er altså en stigning på 11 pct. i andel af nationalindkomsten i løbet af de 4 år, den tidligere VKR-regering havde ansvaret. I den nuværende situation er de 48½ steget til 49,8 pct. Jeg gentager,